

Sygn. akt: III AUa 1149/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Padarewska - Hajn (spr.)

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak

SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Protokolant: st.sekr.sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2014 r. w Łodzi

sprawy **B. A. (1) przy udziale zainteresowanego (...) Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowo - Usługowego (...)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym,

na skutek apelacji B. A. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 27 maja 2013 r., sygn. akt: VIII U 2386/12;

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od B. A. (1) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwotę 120,00 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za druga instancję.**

Sygn. akt III AUa 1149/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 maja 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że B. A. (1) nie podlega od dnia 9 stycznia 2012r. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu jako pracownik u płatnika składek S. A. PPHU (...) w Ł.. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że podpisanie umowy o pracę oraz zgłoszenie B. A. (1) do ubezpieczeń społecznych od 9 stycznia 2012 r. jako pracownika w firmie (...) w Ł., było czynnościami pozornymi dokonanyimi jedynie w celu uzyskania pracowniczego tytułu do ubezpieczeń społecznych i skorzystania z wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego w związku z niezdolnością do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji B. A. (1), reprezentowana przez pełnomocnika z wyboru, wniosła o jej zmianę i objęcie ubezpieczeniom społecznym od 9 stycznia 2012r., jako pracownik u płatnika składek S. A. PPHU (...) oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującej kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z 27 maja 2013r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie, zasądzając od B. A. (1) na rzecz ZUS kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zapadło w następującym stanie faktycznym:

B. A. (1) i M. A. byli małżonkami do 2002, mają wspólne dziecko.

B. A. (1) ur. (...) ma wyższe wykształcenie prawnicze, zna biegle język angielski, słabo język francuski i arabski. Od 1996r. B. A. (1) prowadziła własną działalność gospodarczą albo była zatrudniona na stanowiskach: inspektora ds. organizacyjno - prawnych, inspektora ds. monitorowania świadczeń zdrowotnych (Szpital (...)), doradcy ds. administracyjno - prawnych (P.W. (...) Sp. z o.o.), asystenta zarządu ((...) S.A.), asystenta Prezesa Zarządu ((...) S.A., (...) Sp. z o.o.).

Przedmiotem działalności PPHU (...) jest sprzedaż samochodów ciężarowych, detaliczna części i akcesoriów do pojazdów samochodowych.

B. A. (1) była związana z prowadzeniem działalności gospodarczej M. A.. Z uwagi na częstą nieobecność M. A. w Polsce B. A. (1) została w dniu 10 grudnia 2010 r. upoważniona notarialnie przez M. A. do prowadzenia przedsiębiorstwa PPHU (...) oraz reprezentowania M. A. w związku z prowadzonym przedsiębiorstwem przed organami władzy państwowej i samorządowej, organami podatkowymi, przedsiębiorcami, zawierania i rozwiązywania w jego imieniu umów cywilnoprawnych a także ustanawiania innych pełnomocników. B. A. (1) współpracowała w prowadzeniu firmy z M. A., w trakcie jego nieobecności wykonywała samodzielnie wszelkie czynności związane z jej prowadzeniem.

B. A. (1) prowadzi także własną działalność gospodarczą od 1 lutego 2010r.

Zgodnie z § 3 pkt 6 umowy nr (...) o przyznanie jednorazowo środków na podjęcie działalności gospodarczej, bezrobotny zobowiązuje się do prowadzenia działalności gospodarczej (...) przez okres minimum 12 miesięcy. Zgodnie z § 7 bezrobotny zobowiązuje się do nie podejmowania zatrudnienia i nie zawieszania działalności gospodarczej w okresie pierwszych 12 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej.

W dniu 9 stycznia 2012 r. została podpisana umowa o pracę pomiędzy B. A. (1) a PPHU (...) z siedzibą w Ł., reprezentowaną przez właściciela M. A.. Zgodnie z umową B. A. (1) została zatrudniona czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku menagera z wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 3.000 zł miesięcznie brutto płatnym gotówką.

Do umowy o pracę została załączona dokumentacja związana z jej zawarciem.

Do obowiązków B. A. (1) miało należeć: obsługa biura firmy (prowadzenie dokumentacji, obsługa rozliczeń, korespondencji przychodzącej, wychodzącej, e-mail, fax), współpraca i negocjowanie warunków umów z kontrahentami, nawiązywanie nowych kontraktów handlowych, obsługa i uczestniczenie w spotkaniach i wyjazdach służbowych krajowych i zagranicznych, rekrutacja pracowników, zarządzanie sprzedażą w firmie, kontakty z firmami współpracującymi. M. A. od dłuższego czasu jest stale nieobecny w Polsce.

Po zawarciu umowy o pracę nie dokonała się żadna zmiana w odniesie do zakresu i charakteru obowiązków B. A. (1) wykonywanych w PPHU (...). B. A. (1) nadal wykonywała swoje dotychczasowe obowiązki.

B. A. (1) choruje na kamienie nerkowe, miewa związane z tym ostre zapalenia pęcherza. Zanim zawarła umowę o pracę chorowała, męczyła się i nie korzystała ze zwolnień lekarskich. Od 16 stycznia 2012 r. zostały wystawione B. A. (1) zaświadczenia o niezdolności do pracy na okres od 16 stycznia 2012 r. do 17 lutego 2012 r., od 24 lutego 2012 r. do 12 kwietnia 2012 r., od 14 kwietnia 2012 r. do 17 maja 2012 r.

PPHU (...) uzyskała roczny dochód w roku 2011 w wysokości 7.033,76 zł.

PPHU (...) posiada zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, FP i FGŚP. Zaległości dotyczą okresu od października 2004 r. do maja 2012 r. i wynoszą na ubezpieczenie społeczne 87,721,35 zł, na ubezpieczenie zdrowotne 28970,00 zł oraz na FP i FGŚP 7071,00 zł.

Obecnie firma PPHU (...) praktycznie już nie funkcjonuje. B. A. (1) od ponad roku jest jedyną zatrudnioną w niej osobą od roku nie otrzymuje też żadnego wynagrodzenia. B. A. (2) planuje zamknąć firmę.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Okręgowy stwierdził, że B. A. (1) i firmę (...) nie łączył stosunek pracy w myśl art. 22 § 1 k.p., a zawarta pomiędzy odwołującą się i zainteresowanym umowa o pracę była umową pozorną i jako taka jest nieważna w świetle art. 83 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do jednoznacznego przyjęcia, że rzeczywista wola stron przedmiotowej umowy o pracę nie odpowiadała treści ich oświadczeń, a zamiarem ich nie było nawiązanie stosunku pracy, lecz skonstruowanie dla B. A. (1) jak najkorzystniejszych warunków określających jej status jako pracownika, w celu uzyskania świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Z tego też powodu B. A. (1) nie spełniała warunku do objęcia ubezpieczeniami społecznymi pracowników w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 205 z 2009r., poz. 1585 – tekst jednolity ze zm.), od dnia 9 stycznia 2012r., bowiem w tym okresie nie była osobą pozostającą w stosunku pracy zgodnie z art. 8 ust. 1 tej ustawy. Tym samym Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalająca nie podleganie ubezpieczeniom od 9 stycznia 2012r. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w PPHU (...) odpowiada prawu i oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z § 11 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

W apelacji B. A. (1) zaskarżyła powyższy wyrok w całości, zarzucając:

1. naruszenia prawa materialnego, tj.:

- art. 83 § 1 k.c., w zw. z art. 300 k.p., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie do stanu faktycznego sprawy i w konsekwencji przyjęcie, że zawarcie umowy o pracę w celu zapewnienia sobie świadczeń z ubezpieczenia społecznego przy jednoczesnym nie zakwestionowaniu samego faktu świadczenia umówionej pracy, jest pozorne i skutkuje nieważnością umowy o pracę,

- art. 22 k.p. poprzez uznanie, iż pomiędzy pracownikiem B. A. (1) a pracodawcą M. A. nie występowały jakiegokolwiek elementy charakterystyczne dla stosunku pracy.

2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I instancji z materiałem dowodowym zebrany w niniejszej sprawie w szczególności poprzez uznanie, że:

- umowa o pracę zawarta w dniu 09.01.2012 r., miała charakter fikcyjny i została zawarta dla pozorów jedynie w celu zapewnienia B. A. (1) świadczeń z ubezpieczenia społecznego,

- rzeczywistą wolą stron umowy o pracę nie było nawiązanie stosunku pracy, lecz skonstruowanie dla B. A. (1) jak najkorzystniejszych warunków określających jej status pracownika, w celu uzyskania świadczenia z ubezpieczenia społecznego,

- o pozorności zatrudnienia B. A. (1) świadczyły takie okoliczności jak: brak realnej potrzeby zatrudnienia w charakterze pracownika na stanowisku managera w oparciu o umowę o pracę, zbyt wysoko ustalone wynagrodzenie oraz nieobecność w pracy z powodu zwolnień lekarskich,

- pomiędzy B. A. (1) a M. A. nie występowały jakiegokolwiek elementy charakterystyczne dla stosunku pracy,

- B. A. (1) zanim zawarła umowę o pracę „chorowała, męczyła się i nie korzystała ze zwolnień lekarskich”.

3. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c., w zw. z art. 328 § 2 k.p.c., przez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny poprzez:

- nieuzasadnione nieuwzględnienie twierdzeń B. A. (1) popartych dowodami z dokumentów oraz zeznaniami świadków: A. F., P. J., K. Z. oraz D. F. w zakresie faktycznego, a nie pozornego, świadczenia przez B. A. (1) pracy na rzecz M. S. aha A.,

- dowolne i nie poparte materiałem dowodowym przyjęcie przez Sąd I instancji, że dowody zgromadzone w sprawie nie dawały podstaw do przyjęcia, iż zamiarem stron umowy o pracę było rzeczywiste jej świadczenie przez odwołującą, lecz skonstruowanie jak najkorzystniejszych warunków określających status pracownika, w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca wskazała, że współpracę z firmą (...) rozpoczęła już w 2010r., jako jej pełnomocnik. Przyczyną, dla której pracodawca nie zawarł z nią od razu umowy o pracę była przeszkoda natury formalnoprawnej w postaci zawarcia przez odwołującą umowy o dofinansowanie działalności gospodarczej z Prezydentem Miasta Ł. prezentowanym przez Zastępcę Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy nr 2 w Ł.. Na jej mocy bowiem odwołująca zobowiązała się, iż w okresie pierwszych 12 miesięcy prowadzenia działalność gospodarczej nie podejmie zatrudnienia na podstawie umowy o pracę. Do obowiązków odwołującej należało m.in.: bieżąca obsługa firmy (prowadzenie dokumentacji, obsługa kliczeń, korespondencji przychodzącej, wychodzącej, maili), współpraca i negocjowanie warunków umów z kontrahentami, nawiązywanie nowych kontaktów handlowych itp. Wskazane obowiązki były przez odwołującą wykonywane, co zostało potwierdzone przez wszystkich świadków, którzy mieli styczność z B. A. (1) w zakresie prowadzonych przez siebie działalności a także przez jej współpracowników. Ponadto, w aktach sprawy znajduje się szereg dokumentów potwierdzających fakt rzeczywistego trudnienia odwołującej, do których należy zaliczyć: informację o warunkach zatrudnienia i uprawnieniach pracowniczych, kwestionariusz osobowy, oświadczenie pracownika dla celów miesięcznych zaliczek na podatek dochodowy, listę płac za miesiące styczeń, luty, marzec 2012r., listę obecności za miesiące styczeń - kwiecień 2012r., zaświadczenie lekarskie z dnia 09.01.2012r., o braku przeciwwskazań do podjęcia pracy w charakterze menedżera firmy handlowej, dokumentację dotyczącą przeprowadzenia z odwołującą szkolenia z zakresu BHP, dyplom ukończenia studiów wyższych.

W ocenie apelującej dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów w niniejszej sprawie nie jest wszechstronna bowiem Sąd w sposób całkowicie nieuzasadniony i zupełnie niezrozumiały odmówił mocy dowodowej zeznaniom świadków A. F., P. J., K. Z. oraz D. F. w zakresie faktycznego, a nie pozornego, świadczenia przez nią pracy na rzecz M. A.. Sąd ograniczył się jedynie do stwierdzenia, iż nie dał wiary tym zeznaniom bez bliższego uzasadnienia takiego stanowiska, do czego zobowiązywała go treść art. 328 § 2 k.p.c. Niezgodne z materiałem dowodowym zebrany w sprawie jest również twierdzenie Sądu, że odwołująca zanim zawarła umowę o pracę „chorowała, męczyła się i nie korzystała ze zwolnień lekarskich”. Ustalenie to nie znajduje pokrycia w jakimkolwiek dowodzie. Odwołująca w swoich zeznaniach wskazywała, iż w okresie 5 lat przed zawarciem umowy o pracę nie odczuwała dolegliwości bólowych związanych z kamicą nerkową i tym samym uważała, że choroba ustala. w momencie zawarcia umowy o pracę nawet nie przypuszczała, że za chwilę będzie musiała udać się na zwolnienie lekarskie i przebywać na nim kilkakrotnie. Zresztą, jej absencja w pracy nie była związana tylko z jej stanem zdrowia, ale także z chorobą małoletniego syna, którym musiała się opiekować, i tak np. pierwsze zwolnienie lekarskie w dniach od 16 stycznia - 17 lutego 2012 r., było zwolnieniem udzielonym odwołującej ze względu na opiekę nad chorym synem. Ona sama w tym czasie była zdrowa.

Sąd twierdził, że brak było realnej potrzeby zatrudnienia odwołującej na stanowisku menedżera oparciu o umowę o pracę. Odwołująca skutecznie zaprzeczyła temu twierdzeniu, podnosząc, iż istotnie była trzeba zatrudnienia u danego pracodawcy osoby na stanowisku menedżera, tym bardziej, że pracodawca sto był nieobecny w firmie i potrzebował kogoś, kto podczas jego absencji zajmowałby się firmą, zarządzał. Jak wykazało postępowania dowodowe odwołująca wcześniej wykonywała na rzecz tego samego pracodawcy te same obowiązki, ale czyniła to jako pełnomocnik firmy. Zawarcie umowy o pracę i stworzenie stanowiska menedżera było zatem tylko konsekwencją wcześniejszej współpracy. Utworzenie zaś konkretnego stanowiska i zatrudnienie pracownika celem realizacji zadań opisanych do tego stanowiska, leży w sferze samodzielnych decyzji pracodawcy, której ponosi wszelkie konsekwencje wynikające z podjętej decyzji (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14 lutego 2006r. AUa 577/2005, Apel. W-wa 2006/3 str. 11, Prawo Pracy 2006/11 str. 41)

Odnosząc się do podniesionej przez Sąd Okręgowy kwestii, iż „z dokumentów zaewidencjonowanych w systemie informatycznym Zakładu wynika, że firma posiada zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, FP i FGSP. Zatem w ocenie Sądu sytuacja finansowa płatnika składek nie pozwalała na przyznanie odwołującej wynagrodzenia w wysokości 3.000 zł” apelująca wskazała, iż wysokość wynagrodzenia za pracę jest wynikiem negocjacji pomiędzy pracodawcą, a pracownikiem, czemu dano wyraz w umowie o pracę. O wysokości wynagrodzenia decyduje przede wszystkim rodzaj i charakter obowiązków pracowniczych, możliwości płatnicze pracodawcy, i to że odwołująca miała duże doświadczenie w zakresie nałożonych na nią obowiązków. Wynagrodzenie ustalone dla odwołującej uwzględniając jej kwalifikacje nie może być uznane za wygórowane lub przekraczające możliwości płatnicze pracodawcy. Tym bardziej, że firma (...) w roku 2011 osiągnęła przychód w wysokości 2.277.875,99 zł i trudno w związku z tym uznać, że nie stać jej było na wynagrodzenie pracownika w wysokości 3.000 zł, miesięcznie, co stanowiło roczny koszt dla firmy w wysokości 36.000 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego, który wydał trafne rozstrzygnięcie znajdujące uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawnych.

Z ustaleń Sądu pierwszej instancji jednoznacznie wynika, że pomiędzy B. A. (1) a firmą PPHU (...) doszło do zawarcia umowy o pracę, która to umowa nie była realizowana. Sąd Apelacyjny w pełni podziela te ustalenia. Prawidłowość ustaleń Sądu w tym zakresie potwierdzają zarówno zeznania odwołującej, świadków, jak i dokumentacja przedstawiona w sprawie. W powyższych okolicznościach nie można zatem zgodzić się z twierdzeniami odwołujących, że umowa miała charakter realny, a strony łączył stosunek pracy. Takie twierdzenie nie znajduje uzasadnienia w świetle art. 22 § 1 k.p. i w zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Zgodnie z art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Stwierdzić zatem należy, że stosunek pracy łączący B. A. (1) i M. A. właściciela firmy (...) nie odpowiadał cechom wymienionym w powyższym przepisie. B. A. (1) została zatrudniona na stanowisku kierowniczym (manager), miała świadczyć pracę w miejscu i czasie określonym przez pracodawcę, za którą miał otrzymywać określone w umowie wynagrodzenie. Odwołująca jednak nie wykazała, że codziennie w ściśle określonych godzinach i miejscu, w pełnym wymiarze czasu, świadczyła pracę na rzecz S. A. w granicach powierzonych obowiązków i stanowiska. Żaden bowiem z przesłuchanych w postępowaniu świadków nie potrafił opisać, czy czynności wykonywane przez ubezpieczoną w firmie (...) mieściły się w pojęciu stosunku pracy w pełnym wymiarze czasu pracy zgodnie z treścią spornej umowy i różniły się od czynności wykonywanych przez odwołującą się w okresie, kiedy była jedynie pełnomocnikiem firmy. Ponadto, sam pracodawca faktycznie nie posiadał wiedzy w zakresie faktycznie wykonywanych przez ubezpieczoną czynności, gdyż w niedługim czasie po zawarciu umowy o pracę z odwołującą rozwiązał umowy o prace z wszystkimi pozostałymi pracownikami i praktycznie zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej. M. A. nie interesował się firmą, nie był obecny w Polsce. Natomiast fakt, że świadkowie kilkakrotnie widzieli wnioskodawczynię w siedzibie firmy (...) nie może stanowić podstawy

do uznania, że stanowiło to wykonywanie obowiązków pracowniczych. Zwłaszcza, że wnioskodawczyni w okresie wcześniejszym jako wieloletni pełnomocnik zainteresowanego załatwiała wszelkie czynności związane z działalnością gospodarczą firmy. W pełni uprawnione jest zatem stwierdzenie, że stosunek prawny łączący strony nie zawierał cech charakterystycznych dla stosunku pracy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w świetle ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, istnieją podstawy do przyjęcia w rozpoznawanej sprawie pozorności umowy o pracę, w rozumieniu art. 83 § 1 k.c., zawartej pomiędzy odwołującymi. Zgodnie z tym przepisem nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie dla pozorów. Pozorność polega na tym, że strony nie zamierzają wywołania określonych skutków prawnych – skutków pozornie złożonych oświadczeń woli. Celem wykazania nieważności umowy z powodu jej pozorności niezbędnym jest udowodnienie, że obie strony miały świadomość i zamiar nie wywoływania skutków prawnych określonych w składanych oświadczeniach woli. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wykazał pozorność spornej umowy o pracę.

W rozpoznawanej sprawie istnieją także podstawy do przyjęcia – jak słusznie stwierdził również Sąd I instancji - że obu stronom spornej umowy o pracę przyświecał jedynie cel zapewnienia wnioskodawczyni świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Wskazać bowiem należy, że B. A. (1) od 10 grudnia 2010r. była pełnomocnikiem M. A. umocowanym do prowadzenia wszelkich spraw związanych z prowadzeniem firmy, którą to pracę świadczyła nieodpłatnie, pozostając bez ubezpieczenia społecznego, będąc przy tym osobą przewlekłe chorą na kamicę nerkową. Nie mogła więc korzystać ze zwolnień. Natomiast po zawarciu umowy o pracę 9 stycznia 2012r., B. A. (1) już od 16 stycznia 2012r. przebywała na długotrwałych i następujących po sobie zwolnieniach lekarskich, w zdecydowanej większości związanych z chorobą samej odwołującej a nie jej dziecka.

Ponadto, słusznie uznał Sąd Okręgowy, że zatrudnienie B. A. (1) nie było ekonomicznie uzasadnione i podyktowane rzeczywistą potrzebą zaangażowania nowego pracownika. Pracodawca nie przedstawił dowodów uzasadniających potrzebę zatrudnienia pracownika na podstawie umowy o pracę. Nadto w 2011 roku dochód firmy (...) wyniósł 7.000 zł, zaś wynagrodzenie wnioskodawczyni na podstawie spornej umowy wyniosło 3.000 zł brutto. W ocenie Sądu, ustalone w umowie wynagrodzenie odwołującej było rażąco wygórowane i nieadekwatne do kondycji finansowej w jakiej znajdowała się firma (...) – obciążona wysokim zadłużeniem wobec ZUS, z niskim dochodem rocznym, faktycznie zatrudniająca od roku jednego pracownika - B. A. (1) i będąca de facto w fazie likwidacji.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że B. A. (1) od dnia zawarcia umowy o pracę z M. A., tj. od 9 stycznia 2012r. nie podlega z tytułu tego zatrudnienia ubezpieczeniom społecznym w myśl art. 6 ust. 1 i art., art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. nr 205 z 2009r., poz. 1585 – tekst jednolity ze zm.).

Podniesione w apelacji zarzuty, co do prawidłowości przeprowadzonego przez Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie postępowania, są niezasadne. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji wyrokował po dokładnym wyjaśnieniu okoliczności sprawy, w oparciu o wystarczający materiał dowodowy, który ocenił nie przekraczając granic swobodnej oceny, o jakich mowa w art. 233 § 1 k.p.c.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w punkcie pierwszym sentencji swojego wyroku. O kosztach postępowania w drugiej instancji - stosownie do jego wyników – orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 3 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.